

דרכי אדם

מות הזקן

בין חדריהם של משפחת וליצקר ואבר... הם ויסמן הישיש הפריד קיר עבה. לכאורה... היה זה מחיצה מספקת כדי להניח לכל אחד מדיירי הדירה המשותפת לחיות חיים פרטיים ושקטים. אלא שהמריבות הקולניות שבקעו משם הגיעו לאוזני כל השכנים. דרך החלון, לויג וליצקר היו טענות חמורות נגד ויסמן הישיש, שותפם לדירה: הוא אינו אדם נקי. באחד מימי השישי נתקל ויסמן בשכנתו כשהלך להתרחץ באמבטיה.

לא ברור בדיוק כיצד פרץ מריב בין הגברת והישיש, אולם בעקבות צעקותיו נזעק למקום בעלה שתפס את ויסמן ב' בגדיו, השליכו החוצה מבעד לדלת הדירה. הזקן ניסה להתנגד בכוחותיו הדלים, אולם וליצקר היכהו, דחף אותו החוצה ו' נעל בפניו את הדלת. בלית ברירה סבב ויסמן את הבית, טיפס בשארית כוחותיו על חלון חדרו ודחק עצמו פנימה.

סמני מכות. חלפה כמעט שעה. מ' שנרגעו הרוחות שמו הליצקרים לב כי הישיש בושש לצאת מחדרו לתפילת שבת, כפי שהיה נוהג לעשות מימיו ימימה. הם פתחו את הדלת מצא: זה מוטל על מיטתו. כמה שבנים שהוועקו לדירה סברו כי הוא התעלף, אולם הרופא קבע את מותו.

ייתכן שהעניין היה מסתיים בצורה שיג' רתית פחות או יותר, לולא גילתה הבדיקה שלאחר המוות, בין השאר, גם את סימני המכות שספג הישיש משכנו. המשטרה עצרה את התוקפים, הביאה אותם לדיון. בחוות דעתו של הרופא הפתולוג לא הובעה אימנם הדיעה כי מותו של הזקן נגרם כתוצאה ישירה מהמכות. "המוות נגרם על-ידי שנויים חילניים שבלב", קבע הרופא, "הטיפוס דרך החלון יכול להיות מאמץ מספיק לאי ספיקת הלב".

עונש המצפון. אולם שיפט השלום הראשי, יעקוב סגן, קבע בגור הדיון בו הרשיע את וליצקר בתקיפה:

"ריב שכנים הפך היום למכת המדינה. יש להצטער על כך צער רב שאנשים אינם מוצאים להם אפשרויות אחרות להסדיר את עניניהם מאשר ריב ומגנים אשר הוצ' אותיהם אין לשער". הוא הטיל על הנאשם המישיש לירות קנס על התקיפה. על חלקו במות הזקן יענישונו, מן הסתם, מצפוננו.

אילת

יד חזקה

בערימת המכתבים שהצטברה על שולחן המיון בדואר אילת, בלטה גלויה מצוירת ביד אמן, שנועדה להישלח לירושלים. ה' כתובת: "מר אברהם אויפק, בית-הספר ל' אמנות בצלאל".

טיפול אישי. הפקיד בתן את הגלויה בקפדנות, היסס קמעה, החליט להעבירה ל' מנהל-הסניף. גם המנהל התרגש. סר וזועף לקח את העניין לטיפולו האישי, גילה על הגלויה את כתובת השולח והגיע לביתו.

"אתה מר אריה קלמניק?" שאל את הגיב' גי המווקן, שפתח את הדלת, ומשנענה ב' חיוב פתח באימים: "או שתק את הגל' ייה בחזרה, או שאקרא למשטרה!"

אריק (27), מורה לצורה וצבע בבית הספר בצלאל, לא התרגש, הסכים לקחת את הגלויה בחזרה, בתנאי שמנהל הדואר יאשר בחתימתו כי אכן סירב להעבירה כחוק.

הדרישה התקיפה הבהילה את המנהל הוא חכך בדעתו וסירב. אריק עבר להג' קפה: "או שתק את הגלויה ותעבירה מיד לכתיבתה, או שאנקוט בצעדים משפטיים!" המנהל, שסבר תחילה כי תקנות-הדואר משמשות גיבוי לדרישתו, החל מפקפק ב' דבר, ניכנע, לקח את הגלויות וחזר כלעז' מת שבא.

אצבע קטנה. השבוע, משהגיעה ה' גלויה לתעודתה, אל חברו למקצוע, המורה לרישום בצלאל, התגלה תיכנה המקורי: ציור כטוש של כף-יד, שתנוחת אצבעותיה עלולה להראות כתנועה האישית. הסביר אריק: "שלחת' הרבה גלויות מצוירות ל' ידידים, ואינני מבין למה נטפלו דחקה ל' זאת".

סיפרה אחת מתלמידותיו: אריק נסע לב' לוח ירח דבש באילת ושלה משם גלויות לחברים, וכמהנו, מה שאנשים נוהגים להס' ביר בהרבה מילים, הוא עושה ברישום קליל. בגלויה הוא הסביר כנראה את השק' פתו על הגיטואן והחיים בכלל."

הרצליה, למשל, צילמה בעירום על-ידי הסטודנט הגיגרי אגילה שביקר בארץ לפני כשנתיים וחצי, במסעו סביב העולם על-גבי קטנוע. הוא עצמו נשאר חייב כספים במספר תנויות-צילום, עבור פיתוח והדפסת צילומיה של הרצליה.

מזדנכת ירושלמית אחרת, שהתפרסמה בצילום העירום שלה, היא רינה כנפי (24), תושבת עין-זכרון. היא היתה דמות ידועה בירושלים, אורחת קבע בכל המסיבות, ובת לוויה קבועה למשקיפי אי"ם, בהצלחותיה היתה מתפארת באוזני ידידיה הישראלים. לאחרונה הכירה צער אמריקאי בשם פול, התחתנה עמו ונסעה לארצות-הברית. המסי' בה שערכה לרגל נשואיה הפכה לכינוס מזדנבות כל הארץ, והרצליה זניקו הופיעה בה בריקודי-בטן, כשהיא לבושה בכיניני.

להיראות כחברת אמ'ים

מזדנבות אחרי אמנים זרים, הן ההגנות שבמזדנבות. גם רמת המוסר שלהן גבוהה יותר. היות והשאיפות של רובן מצטמצמות בבילוי בחברת זמרים ו' בדרנים, בישיבה במועדוני-לילה ובביקורים בהופעות, הן מצליחות לשמור על עצמן.

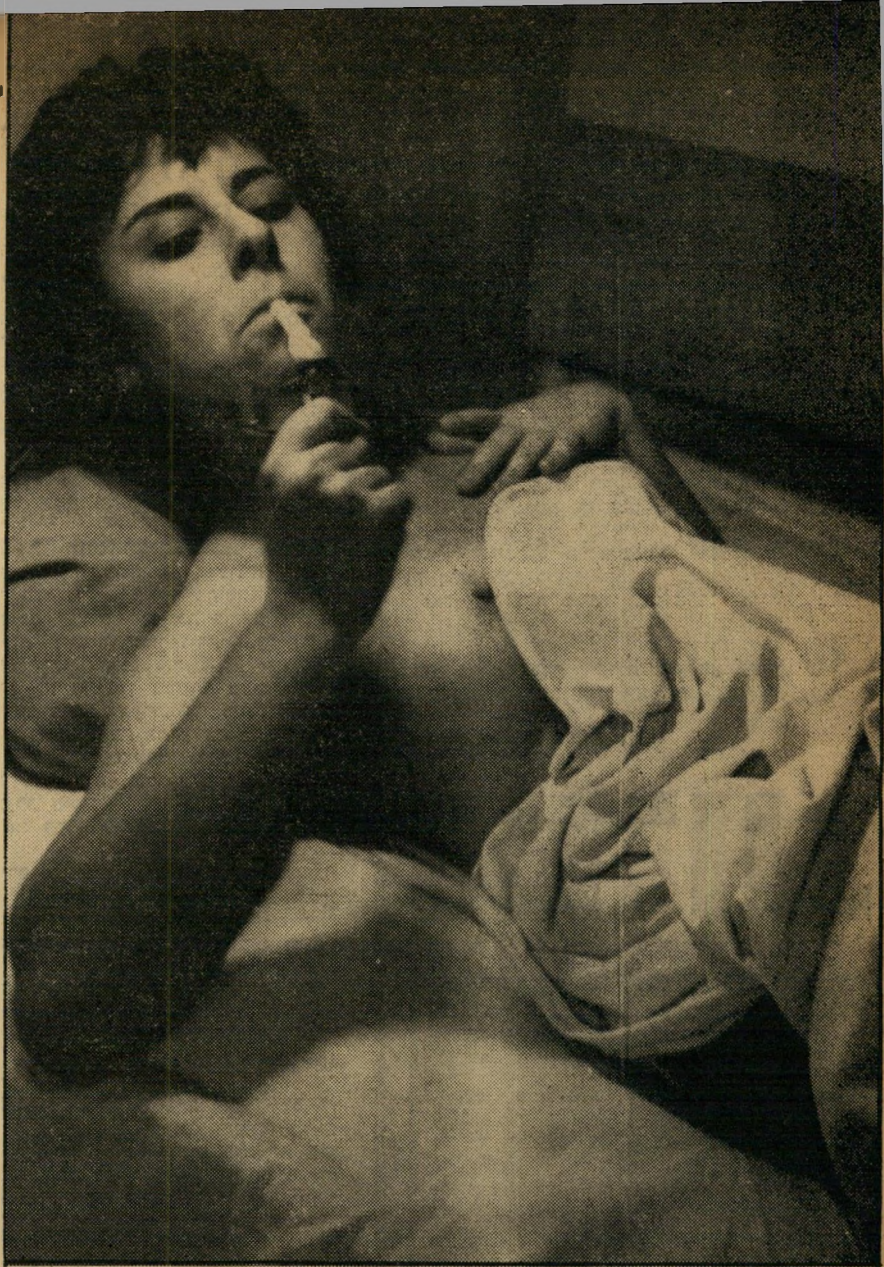
בחוג זה ניתן גם למצוא סוגים שונים של מזדנבות. סוג ראשון הוא חוג המזדנ' בות ההולכות אחר האמנים כדי להיראות בחברתם. ניתן היה למצוא אותן לאחרונה בצורה בולטת סביב להקת הטילים הברי' טות, ששהתה בארץ חודשים אחרים. אמר' גני להקות כאלה אינם רואים במזדנבות תפעה רצויה, מאחר והן פוגעות בדרך-כלל במישמעת הלהקה, ממלאות תמיד את השורות הראשונות באולמות ההופעה. מגי' עת הכניסה החופשית אינה מרתיעה אותן, מאחר והן מוכנות תמיד לשלם את מחיר הכרטיס המלא, כדי לשבת בשורה הקדמית. לסוג אחר באותו חוג משתייכות המזדנ' בות בעלות הנטיות האמנותיות. אלה מג' סות להגיע למעמד אמנותי על-ידי הסתופ' פות בצל האמנים הזרים, מתוך תקווה ל' העזר בהם.

יש ביניהן גם כאלה המחפשות אחר חתן, אך הן מועטות מאוד. נציגתן הבולטת היתה גיטה ולדמן, הבלונדית נמוכת הקומה, בת למשפחה טובה. לא היה כמעט זמר זר ב' גיל המתאים שלא הגיע למעמד חתנה ה' מיועד לפני כשב-עיים הצליחה סוף-סוף ללכוד את אחד מזמרי להקת הטילים, ורן כרנדון, עזבה עמו את הארץ לקפריסין, על מנת להינשא לו ולהמשיך לאנגליה. בכך נסגר, למעשה, מעגל המזדנבות. זהו מעגל שחלק קטן מחברותיו מסתבד ומגיע למצבם של טובה והרצליה, חלק קטן אחר מצליח להתחתן ופושש ואילו רובו ממשיך להסתובב על מקום אחד.

אין ספק שתופעה זו מעוררת חוסר אהדה בציבור הישראלי. אולם מאידך מהות ה' מזדנבות מעין מתדנבות ללא תשלום, המג' עימות לתיירים ולזרים את תקופת שהותם בארץ. כי כל עוד יהיה קיים הפער בין רמת החיים הממוצעת של מרבית תושבי ישראל, לבין חוגי הזוהר הקורץ והנוצץ, תמשכנה אותן צעירות למצוא את דרכן לחוגי המזדנבות. כי הן אינן מזדנבות רק אחר זרים, אלא גם אחר המציאות היש' ראלית, למרות שאף משורר לא יטרח לחבר להן שיר בנוסה "המזדנבות בע"ם".

הנציגה הבולטת של המזדנבות, טובה (אופירה) נוימן. התחזוה צולמה עוד בחזילת דרכה של טובה נוימן בחוג זה.

על המיטה העיקריים של המזדנבות הוא להראות כסמל של ההצלחה הנשית, אין הן מתנגדות ביותר אפילו כאשר מבקשים מהן להצטלם בעירום.

חוג זה נערות ירושלמיות הנימשכות בעיקר אחרי הזוהר, אלה אומנם אינן משכילות, אך לרובן אינטליגנציה טבעית המאפשרת להן להחזיק מעמד בחברה זו. הנציגות ה' בולטות ביותר בחוג זה היו טובה והרצליה שנעצרו בפאריס. הן דיברו אנגלית רהוטה, היו מסוגלות לשוחח בקיאות על נושאים רבים, טובה היתה אף כותבת שירים, ואילו הרצליה גילתה כשרונות בציור. אחד המניעים הנפשיים הפועלים בכיוון של דחיפה להזדנבות היא האקסטיביזציוניזם: השאיפה להיראות בחברה הנחשבת כגבוהה, להיראות כסמל של הצלחה נשית. משום כך כוללות חלק מהמזדנבות בהתי הבילויים שלהן גם את צילומי העירום. אם הגבר שהן יוצאות בחברתו מביע את רצונו ל' צלמן בעירום, לא נתקל בהתנגדות ממשית.

ברסיטאות, איפשר לבנות רבות מכל חלקי הארץ, ששאפו לעצמאות, למצוא אותה דחקה שם. הן עזבו את בתי הוריהן באמתלה, או מתוך כוונה אמיתית, ללמוד באוניברסיטה או בבצלאל. כמידה וכחנותיהן ללמוד לא היו רציניות, לא קשה היה להן למצוא את הדרך לחברת הדיפלומטים הזרים המתרכ' זים בעיקר במיי באר. במיקרים רבים חלפו חודשים רבים עד שהתברר להורים כי בנותיהם אינן לומדות. בזמן זה הספיקו אותן בנות לקשור את הקשרים המתאימים, וכשהוריהן הפסיקו את התמיכה הכספית, היו להן כבר מקורות קיום אחרים. חלק מהן אף מתחיל לעבוד בבאריס, או כמלצריות במסעדות, אך רובן מתיאשות מאורח-חיים זה, חוזרות הביתה. אל ה"סטודנטיות" מהחוג, מצטרפות ב'

עם הידיד הכושי מצולמת הרצליה זניוק יחד עם הסטודנט הגיגרי שערך אז סבב בעולם. יחד עם זה הרבתה הרצליה להצטלם, הניחה לו אף לצלמה בסדרה ארוכה של תמונות עירום.